nattvakan

Årgång 35 ● nr 2 – 2023

Nattvakan

utges av Hudiksvallregionens fågelklubb (HFK). Tidningen utkommer med två nummer årligen och erhålles av samtliga medlemmar i HFK. Årsavgiften för medlemsskap är för närvarande 150 kronor och insättes på pg. 88 94 30-5.

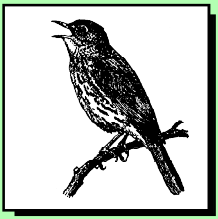

Hudiksvallsregionens fågelklubb

är lokalklubb till Gävleborgs Läns Ornitologiska Förening (GLOF). Medlemsskap i HFK är dock oberoende av medlemsskap i GLOF. HFK:s verksamhetsområde utgörs av Hudiksvalls och Nordanstigs kommuner.

Lokalklubben har till syfte att *samla och stimulera intresset för fågelfaunan och skyddet* av *fågelmiljön i Hudiksvalls och Nordanstigs kommuner. Dessutom skall föreningen verka för att sprida kunskap i fågelfrågor genom kursvesamhet och exkursioner. Föreningen skall vara ett forum där medlemmarna inspirerar och informerar varandra. En viktig uppgift för föreningen* är *att vara drivande i vissa frågor med anknytning till fågelskydd.*

Styrelse

Ordförande: Inger Kjellander, Trastvägen 38

824 33 Hudiksvall, Tel. 070-338 52 56

Sekreterare: Karin Svensson, Blockvägen 16 F

824 34 Hudiksvall, Tel. 070-513 48 66

Kassör: Lars-Göran Lindström, Slåttervägen 13

824 40 Hudiksvall, Tel. 070-629 15 24

Övrig ledamot: Simon Fransson Poppovägen 3

825 30 Iggesund, Tel. 070-661 80 11

Övrig ledamot: Bo Fagerström, 1:a Parkgatan 11 E

824 43 Hudiksvall, Tel. 070-641 05 32

Suppleant: Stefan Pierrou, Västerrå 65

824 92 Hudiksvall, Tel. 070-345 02 98

Följ med HFK på exkursion

Hudiksvallsregionens fågelklubb har ett digert utflyktsprogram under alla årstider.

Tryckt av:
ÅTTA.45 TRYCKERI

För höstens och vinterns program besök HFK:s hemsida. hfk.name

Härfågel, Hassela maj 2023. Foto: Lars G Lindström

Studie
främjandet

INNEHÅLL NR 2 - 2023

Södra Spanien, Gibraltar och Mallorca 4
Lars G Lindström

Cievrracohkka 14
Lars G Lindström

Uggleinvasion 20
Malte Gallon, Christer Astby, Göran Ulin

Snalnäbbad simsnäppa 22
Lars G Lindström

Foto på framsidan. Tjockfot, S Albufera, Mallorca april 2023. Foto: Lars G Lindström.

Foto på sista sidan. Styltlöpare, Guadalhorce, Malaga april 2023 Foto: Lars G Lindström

Södra Spanien, Gibraltar och Mallorca

Redan i mitten av januari, när vintern har sitt hårdaste grepp om oss, började jag att planera en resa till Medelhavsområdet under april. Med Internet är det numera ingen konst att göra sin egen resa, beställa hotellrum, boka flyg-, tåg- och bussbiljetter och hitta intressanta platser att besöka.

Text och foto Lars G Lindström

Den 22/4 flög vi, min fru Britt och jag från Arlanda till Malaga för en tio dagar lång resa till södra Spanien, Gibraltar och Mallorca. Jag hade bokat ett hotell nära flygplatsen och på en halv timmes promenad från ett intressant fågelområde, Guadalhorce. Innan utloppet i Medelhavet delar sig floden Guadalhorce i två armar och mellan dessa finns ett flertal små och lite större vattensamlingar som lockar till sig mängder med fåglar, främst under vårflyttningen men det är även ett viktigt häckningområde för flera inhemska arter.

Efter en tidig frukost, hotellet serverade en lättare frukost redan från klockan 04.00, gick vi i den ljumma morgonen, innan solen gått upp, till fågelområdet.

Redan vid första stoppet sågs en purpurhäger lyfta och invid stranden simmade två marmoränder och ett tiotal högljudda styltlöpare sågs.

Marmorand är tillsammans med koppar-

Föregående sida marmorand och ovan hane kopparand. Guadalhorce, Malaga april 2023

and Europas två mest sällsynta änder. Den häckar sparsamt och lokalt i Spanien och Italien men har dött ut som häckfågel i Grekland och Turkiet.

Överallt hördes sydnäktergalar, cettisångare och grässångare sjunga och en och annan silkeshäger flög förbi. Närmare havet sågs ett flertal svartbenta strandpipare. När vi på tillbakavägen kom fram till den största dammen fick jag äntligen se två rödnäbbade trutar (har varit till medelhavsområdet tre gånger tidigare utan att få se arten).

Rödnäbbad trut är en endemisk häckfågel för Medelhavet där den förekommer lokalt från områden kring Gibraltar sund i väster till Cypern i öster. Den absoluta merparten finns idag i Spanien där kolonin vid Ebrodeltat hyser hälften av världens alla rödnäbbade trutar.

Rödnäbbad trut var under 1960- och 70-talet en av världens mest hotade trutarter och världspopulationen bestod då av cirka 1 000 par. Genom ett aktivt fågelskyddsarbete för arten, däribland skapande av fågelskyddsområden för de större häckningspopulationerna, så återhämtade sig arten. År 2008 uppskattades beståndet till över 21 000 par Därefter har arten återigen minskat kraftigt.

Hot mot arten är främst olika former av mänsklig störning på häckningsplatsen där direkt störning utgörs av båtturism till öar där arten häckar och indirekt störning genom introduktion av arter som råtta, katt och hundar men även av invasiva växtarter som gör att de kala öarna växer igen och därmed inte utgör en lämplig biotop för arten.

Förutom mängder av kentska tärnor, svarthuvade måsar, styltlöpare sågs ett tiotal rödvingade vadarsvalor, några flamingos, ett flertal skärfläckor och rastande vadare som spovsnäppa, sandlöpare, kärrsnäppa, rödbena och småspov på väg norrut.

Från "Nya bron" i Ronda ner mot botten av ravinen 120 meter ned.

På väg tillbaka till hotellet hittade jag tre kopparänder, därav en hane i en annan av dammarna.

Arten kategoriseras som starkt hotad, främst på grund av habitatförstöring och jakt. Ett annat hot utgör hybridisering med den spanska populationen av amerikansk kopparand och en skyddsåtgärd är försöken att utrota den amerikanska arten i Västeuropa.

Troligen bestod världspopulationen av över 100 000 individer under tidigt 1900-tal för att minska till 20 000 i slutet av århundradet och vidare till 8 000-13 000 individer idag. I Europa tros det häcka endast 250-610 par.

Det var verkligen lycka att få se både marmorand och kopparand.

Ronda

Efter två nätter i Malaga tog vi buss inåt landet, uppåt bergen till Ronda.

Ronda ligger ungefär 100 km väster om Malaga och man får köra genom det klippiga bergslandskapet Serrania de Ronda på smala kurviga vägar högt upp på berget. Vissa bitar av vägen hissnar det i magen när man ser ner. Staden delas av en 120 meter djup ravin, (el Tajo), som bildats av floden Guadalevín. Tre broar leder över ravinen. Den nyaste Puente Nuevo (Nya bron) började byggas 1751 och avslutades 1793. Detta är den högsta av broarna 120 meter ovanför ravinens botten. Vid denna bro har det hänt många hemska saker. Arkitekten som tillverkade Puente Nuevo dog efter att han föll ner för bron när han skulle sträcka sig efter sin hatt som blåste iväg. Under spanska inbördeskriget kastades republikanska sympatisörer ner i passet av Francos facisttrupper. Under 1700-talet kastade man ner skadade hästar från tjurfäktningsarenan.

Rondas historia sträcker sig hela vägen tillbaka till kelterna, det vill säga till 500 talet före kristus, som grundade staden, då benämnd Arunda. Den vackra staden på nära nog 800 meters höjd över havet ligger i ett kuperat och bergigt landskap och har sedan dess fått se sig styras av bland annat romare, goter, muslimer och kristna. Staden har rykte om sig att vara en av de absolut vackraste städerna i Spanien med sitt läge på en klippa strax intill en ravin.

I ravinen häckar bland annat blåtrast, alpkråka, klippduva, klippsvala, tornsseglare, blek tornseglare, alpseglare, rödfalk, klippsparv och stensparv. Det var oerhört fascinerande att stå uppe på klippan och spana ut över nejden drygt hundra meter nedanför.

Jag lyckades efter mycket spanande hitta ett par blåtrastar på motsatta klippsidan där jag stod så avståndet blev tyvärr avsevärt.

Blåtrast i ravinen i Ronda. April 2023.

Tråkigt nog var den stig som leder ner till botten av ravinen avstängd, troligtvis på grund av rasrisk, vilket gjorde att jag inte hittade någon klipp- eller stensparv men övriga arter fick jag se även om avstånden som sagt var lite för stora vissa tillfällen.

Gibraltar

Efter ett drygt dygn i Ronda bar det av med tåg mot Gibraltar. Tågets ändstation var San Rouqe och därifrån skulle vi åka buss den sista biten till gränsen mot Gibraltar. När vi kom fram till San Rouqe gick vi till den busshållplats där bussen, enligt internet, skulle stanna och mycket riktigt fanns det skyltar som angav att den linje vi skulle ta stannade där. Men inte kom det någon buss. Linjen var tydligen nedlagd och istället fick vi åka taxi sista biten. Detta var den enda gången under hela resan som inte det inte fungerade som det skulle.

Gibraltar är ett brittiskt territorium beläget på södra delen av den Iberiska halvön, vid Gibraltar sund. Den 426 meter höga Gibraltarklippan är ett känt landmärke för landet. Vid dess fot ligger det tätbefolkade stadsområdet. Gibraltar är ett av de mest tätbefolkade territorierna i världen. Själva Gibraltarklippan är av kalksten och i den finns långa tunnlar, de flesta används av militären och är avstängda för allmänheten. Större delen av dess övre område är naturreservat, där omkring 230 makaker, de enda vilda aporna i Europa, håller till.

Halvön kom i spansk ägo år 1493 då morerna definitivt drevs ur Spanien. En engelsk-holländsk styrka erövrade Gibraltar från Spanien 1704 under spanska tronföljdskriget. Territoriet överläts därefter till Storbritannien "för all framtid" enligt freden i Utrecht 1713 men FN anser området vara ett icke-självstyrande område. Det var en

Den 426 meter höga klippan i Gibraltar och gränsövergången från Spanien

viktig bas för Royal Navy; idag är dess ekonomi baserad till stor del på turism, finansiella tjänster och sjöfart.

Gibraltars suveränitet är en viktig punkt i de brittisk-spanska relationerna då Spanien hävdar anspråk på territoriet. Invånarna avvisade förslaget till spansk suveränitet i en folkomröstning 1967 och igen 2002. Enligt 2006 års konstitution styr Gibraltar sina egna angelägenheter, även om vissa befogenheter, som försvar och yttre förbindelser, fortfarande är den brittiska regeringens ansvar.

Spanien under Francisco Franco stängde landgränsen i juni 1969 och först i december 1982 öppnades gränsen för fotgängare och helt i februari 1985.

Om man vill se rovfågelssträck så är Gibraltar en av de bästa platserna att besöka. Vid rätt vindar passerar bland annat uppåt 100 000 bivråkar, mängder av ormörnar, dvärgörnar, bruna glador, tornfalkar, ängshökar och smutsgamar på sin väg till och från den Afrikanska kontinenten. Tyvärr blåste de ostliga vindar då vi var där och då går sträcket av rovfåglar längre västerut så vi såg inte några rovfåglar passera. Gibraltar hyser inga mängder av häckande fåglar bara några få arter som blåtrast och Europas enda klipphönor, båda arterna mycket svårsedda.

Efter en full engelsk frukost (stekta ägg, bacon, vita bönor, två korvar, rostat bröd och marmelad) tog vi linbanan upp på klippan och alldeles utanför kabinen såg vi de första makakerna. Vädret var som alla andra dagar vackert med en klarblå himmel och god sikt vilket gjorde att vi med lätthet såg över till både Marocko och till en av de två spanska exklaverna på den afrikanska

Kohäger var en vanlig fågel i S Albufera, Mallorca. April 2023.

kontinenten Ceuta (den andra är Melilla). Efter att ha promenerat runt lite på de smala vägarna och gått upp och ner i mängder av stantrappor var vi nöjda. De enda två fågelarter som jag såg var medelhavstrut och sammetshätta.

Mallorca

Dagen efter tog vi buss tillbaka till Malaga, från bussen såg jag två grågamar, och efter ytterligare en natt på samma hotell som tidigare flög vi på morgonen till Palma de Mallorca. Flygturen tog bara en knapp timme och efter att ha fått bagaget tog vi taxi till busstation och därifrån buss till norra delen av ön närmare bestämt Port de Pollenca. Förutom en fin strand där några rödnäbbade trutar delade plats med ett antal badare sågs enorma mängder av cyklister. De kom i täta grupper från några få till 30-40 stycken. Mallorca verkar vara ett enormt populärt ställe för semestrande motionscyklister från många länder, främst från England, men röster hördes på flera språk, även svenska. På vårt hotell var det nästan bara cyklister som bodde och den engelska frukost som serverades visade vart de flesta kom ifrån.

Drygt 15 kilometer från Port de Pollenca ligger ett av medelhavsområdets och i särklass Balearernas bästa våtmarksområde, S Albufera.

Med hjälp av buss och promenad tog jag mig dit medan Britt idkade mera vanlig turist med bad och lite sol. Våtmarksområdet är riktigt stort och en dag räcker inte för att besöka alla delar. Precis som våtmarksområdet vid Malaga bestod Albufera av en större kanal och ett flertal mindre och större dammar med tät växtlighet mellan dem. Ett

Par av tjockfot i S Albufera, Mallorca. April 2023.

flertal gömslen underlättade skådandet betydligt.

Jag fick se nästan alla möjliga hägerarter förutom grå- och rallhäger (ko-, silkes-, ägrett-, natt- och purpurhäger), speciellt talrika var kohäger och silkeshäger. Även bronsibis sågs vid flera av dammarna. Till Albuferas specialiteter hör de i Europa sällsynta purpurhöna och kamsothöna. Den senare sågs på närhåll i en liten damm medan purpuhöna var mera svårsedd och sågs bara på långt avstånd halvt skymd av vegetationen. Precis som vid Malaga sjöng mängder av cettisångare och sydnäktergalar. Rödhuvad dykand var talrik efter den stora kanalen där också flera trastsångare sjöng.

Från ett av gömslena upptäckte jag på nära håll ett par tjockfot som vilade och sedan födosökte på ett gräsområde. Trots att det bara var i slutet av april var flera av dammarna tyvärr redan mer eller mindre uttorkade.

På kvällen hörde jag en dvärguv hoa i skymningen inne i Port de pollenca.

Sista dagen gick vi en fyra kilometer lång vandringsled genom Boquer Valley. Leden går genom en vacker dalgång, över halvön Formentor, från Port de Pollenca över ett pass och ned till havsnivå igen. Bland annat häckar det dvärgörn i området men den fick vi tyvärr inte se men ett par rödnäbbade trutar muntrade upp när vi kom ner till havet igen. Man blev förvånad vad lite fågel som fanns och bara en sammethätta sågs i det buskrika området.

På väg tillbaka fick jag dock syn på en eleonorafalk som satt och åt på ett byte högt uppe på en klippa. Jag försökte komma närmare fågeln men efter cirka hundra meter

Rödnäbbad trut och nedan rödfalk som fångar en slända, Boquer Valley. April 2023.

tog det stopp vid en hög stenmur som inte gick att ta sig över.

Eleonorafalken är en flyttfågel som tillbringar vintern i Afrika och som precis återkommit när vi var där i slutet av april. Den livnär sig framför allt på flyttande fåglar, varför den häckar ovanligt sent först i juli-september när födotillgången är som störst. Den fångar även insekter. Häckningen sker i kolonier på öar och klippbranter som gärna vetter mot havet.

Det som återstod av resan var buss tillbaka till Palma, en natt på hotell, flyg till Schipol i Amsterdam, väntan där i sex timmar innan flyget gick till Arlanda och sent första maj var vi efter en tågresa tillbaka i Hudiksvall.

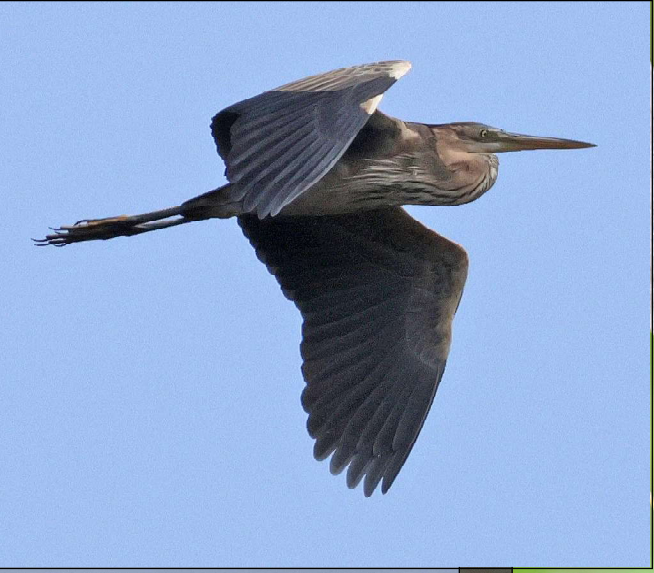

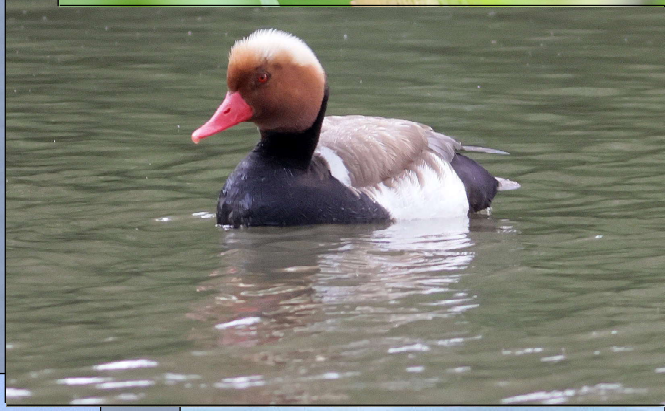

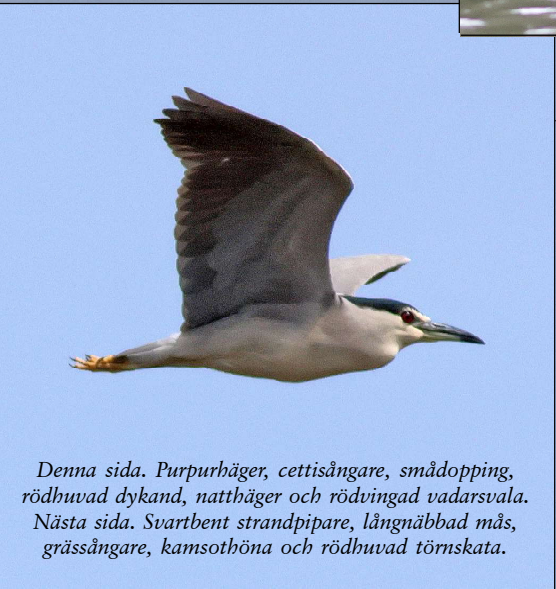

Denna sida. Purpurhäger, cettisångare, smådopping, rödhuvad dykand, natthäger och rödvingad vadarsvala. Nästa sida. Svartbent strandpipare, långnäbbad mås, grässångare, kamsothöna och rödhuvad törnskata.

Cievrracohkka

Lappnätfjäril är en sällsynt fjärilsart som finns bara på ett fåtal fjäll i norra Sverige. Jag har tidigare sökt efter den ett par gånger utan att lyckas få syn på den och när jag förra året såg att den var rapporterad i ganska stor mängd från ett fjäll, Cievrracohkka nära Nikkaloukta, beslöt jag mig redan då att besöka fjället nu i år.

Text och foto Lars Göran Lindström

Den sista juni åkte min fru Britt och jag till Nikkaloukta. Byn är väl känd för tre saker. Utgångspunkt om man skall ta sig till Kebnekaise, ett riktigt kallhål på vintern och Enok Sarri som spådde väder men hjälp av renmagar. Väderprognosen hade sagt att det skulle bli strålande solsken och cirka 20 grader, vilket också stämde. Solsken är också en förutsättning för att kunna få se lappnätfjärilen då den inte flyger vid mulet väder.

Tidigt nästa morgon, 04.30, startade jag från Nikkaloukta i underbart väder och trots ingen vind lyste myggen med sin frånvaro, så det var inga problem att gå i kortbyxor och kortärmad tröja. Efter ett par kilometer hörde jag en för fjällvärlden ovanlig fågel nämligen en sjungande härmsångare och när jag passerade över en myr möttes jag av en varnade gulärla med näbben full med insekter.

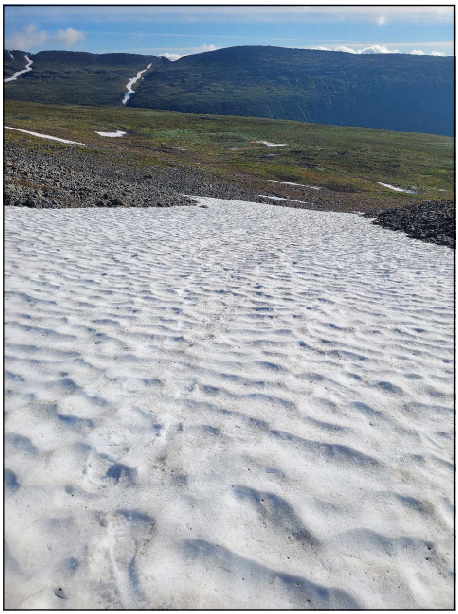

Det ett par hundra meter långa snöfältet med spår av gotlänningarna.

När jag närmade mig Cievrrajohka syntes spåren av det skyfall som drabbat området några dagar tidigare och bland annat gjorde så att avloppssystemet vid Kebnekaise fjällstation slogs ut. Jag fick vada genom vatten ett tjugotal meter innan jag kom fram till den hängbro som går över jokken.

Strax efter jokken tog jag av upp mot Cievrracohkka och den 850 höjdmeter höga stigningen upp till toppen, började. Tyvärr missade jag från början den ibland igenväxta stig som fanns men efter cirka en kilometer kom jag på den vilket underlättade mycket i den branta stigningen.

Efter en knapp timme kom jag upp på kalfjället och kunde blicka ut över Ladjojaure och Ladjovagge, en fantastisk utsikt i det klara och fina vädret.

På cirka tusen meters höjd träffade jag på ett par hundra meters snöfält i en skreva som jag följde uppåt. Jag tyckte att jag såg spår av

Isranunkel

fotsteg i snön men var osäker för värmen hade gjort sitt till för att smälta bort dessa. När snöfältet var slut svängde jag av i riktning mot toppen av två orsaker. Dels ville jag se Kebnekaises två toppar, som låg skymd bakom toppen av Cievrracohkka, och lappnätfjärilen som jag letade efter hade setts på mellan 1 100 och 1 200 meters höjd.

I sakta mak närmade jag mig toppen och de enda fjärilar jag fått se var ett par fjällgräsfjärilar. En bit innan toppen såg jag den enda isranunkeln i detta område. Noarssa (på nordsamiska), isranunkel, växer högt upp på fjälltopparna, ofta precis vid glaciärkanter eller nedanför snöfläckar där marken är fuktig. Den är en riktig överlevare som hittats uppe på de högsta topparna i Sarek. Isranunkel klarar av riktigt kallt klimat och det har visat sig att den lever trots att den vissa år inte ens smälter fram. För att i den kylan utveckla en blomknopp tar en isranunkel flera år på sig, upp till sju år. Tillsammans med fjällsyra är isranunkel den växt som trivs bäst uppe på fjälltopparna. I Sverige innehar isranunkel höjdrekordet för blommande växter, då den påträffats växande på 2 055 meters höjd på Kebnekaise. Den innehar även höjdrekordet för

Snösparv på toppen av Ciervrracohkka 1363 meter över havet på väg att mata sina ungar.

blommande växter i Norge, med 2 370 meters höjd på Galdhøpiggen. Det sägs att vajorna mjölkar bättre om de äter isranunkel och förr användes den som medicin mot magknip.

När jag kom upp till toppen var jag inte ensam utan jag hade sällskap av ett par snösparvar som hade sitt bo i alldeles i närheten. Utsikten var bedårande över Singicohkka och Tolpagorni, sockertoppen, och efter några minuter lättade molnen över Kebnekaises toppar och de fullkomligt lyste i sin vita skrud.

Efter lite fika bar det av nedåt. Jag var inte speciellt misslynt trots att jag inte fått syn på någon lappnätfjäril, för dagen hade varit fantastisk ändå, men jag beslöt mig för att gå lite längre västerut på min nedfärd än då jag gick upp till toppen. Några hundra meter från toppen stötte jag på en varnande hona av fjällripa och snart såg jag de fem små ungarna.

Och nu hände allt på en gång När jag

Hona av fjällripa och en av hennes fem ungar.

kommit ned till 1 100-meters nivån såg jag förtst en och inom loppet av några minuter ytterligare 15 lappnätfjärilar. Som bonus fick jag se ytterligare tre arter av sällsynta fjärilar nämligen arktisk pärlemorfjäril, tundragräsfjäril och dvärgpärlemorfjäril.

Lappnätfjärilen flyger på svagt sluttande fjällhed med omväxlande torra moränkullar och lägre liggande kärrdråg, översilningsytor och tjälgropar. Fjärilen är ganska trög och flyger helt nära markytan. Blir den störd kan den kasta sig mot marken och förlita sig på vingarnas kamouflageverkan men också

En av de 16 lappnätfjärilar som jag såg i sydbranterna på 1150 meterhöjd på Cievrracohkko.

flyga iväg med förvånansvärd snabbhet. Hanarna patrullerar habitatet i jakt på oparade honor som ofta blir parade helt nära den plats där de kläckts. Så snart solen går i moln, avstannar flygaktiviteten. Kunskapen om lappnätfjärilens biologi är ännu ofullständig. Dess värdväxter var länge bristfälligt kända och ätande larver har endast påträffats vid ett par tillfällen i Finland 1938 och i Torne lappmark, Abisko 1995. Svarthö och fjällspira verkar vara två värdväxter för larverna. Livscykeln torde vara två- till treårig, eventuellt också fyraårig. Att arten ofta är talrik under en följd av år på samma lokal efter ett år med massförekomst talar för att så är fallet och att arten inte har en strikt tvåårig livscykel i likhet med de arter som uppträder med en tydlig periodicitet under antingen jämna eller ojämna årtal. En flerårig livscykel med en spridning av fullbordandet av livscykeln över flera år (i varje larvkull) kan vara en nödvändig överlevnadsstrategi i ett oförut-sägbart sommarklimat som vissa år kanske leder till totalt reproduktionsmisslyckande. Flygtiden infaller mycket olika beroende av sommarens ankomst och snödjupet på lokalerna. Jämfört med de övriga dagfjärilarna på fjället kläcker lappnätfjäril tidigt. Kring Torne träsk flyger arten normalt under första hälften av juli.

Utbredning

Lappnätfjäril var under 1800-talet känd från Lule lappmark och i Norge från Finnmark, Porsanger. Senare har arten påvisats från de flesta fjällmassiv i relativ regnskugga norr om 66°N i Sverige, Norge, Finland samt på Kolahalvön i Ryssland. I Finnmark och på Kolahalvön når den på flera platser ner till havsnivå. Moderna fynd saknas från dess

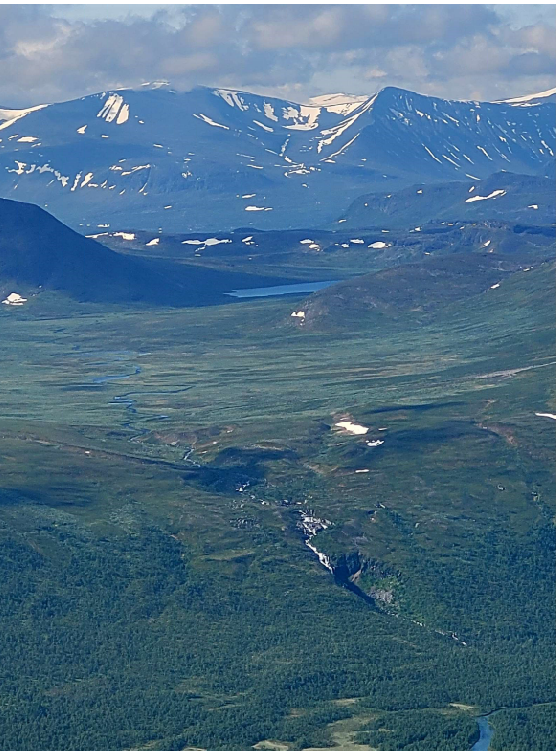

Vy över Savovagge med Savojokka och Savojaure i bakgrunden. Längst bort syns fjällen vid Kaitumjaure.

sydligaste förekomstområde, fjällen väster om Hornavan i Pite lappmark, vilket dock kan bero på bristande undersökning. Individtätheten varierar mycket starkt och under vissa perioder (1950–60-talen) förefaller den ha överlevt med mycket individsvaga populationer i områden som regelbundet återbesökts under expeditionsliknande former (bland annat Pältsa och Duoibal). Under 1940-talet och 1990-talet var arten lokalt talrik under en längre följd av år, vilket sannolikt berodde på högre sommartemperaturer och längre vegetationssäsonger under dessa decennier. Den var ännu talrik i Abiskoområdet sommaren 2000 men har under senare år bara påträffats sparsamt.

Det är otroligt att efter upp till fyra år som ägg, larv och puppa så flyger den bara två till tre veckor innan den dör och att den överhuvud taget kan överleva i den karga miljön på så hög höjd.

Innan jag fortsatte nedåt så tittade jag över till andra sidan av Ladjovagge där jag från ovan såg Savovagge breda ut sig med Savojokka och Savojaure där vi fiskat många gånger och fått laxöringar upp till sju kilo i sjön och knappt tre i jokken men det är en annan historia.

Tio timmar och 22 kilometer efter starten från Nikkaloukta var jag tillbaka och där vänatde Britt som gått till Ladjojaure och där bland annat ätit rieska med renkött.

Appropå fotspåren i snön. Tre dagar senare kollade jag artportalen och då visade det sig att fyra gotlänningar varit till Cievrracohkko dagen innan jag var där och sett 45 lappnätfjärilar. Det var nog deras fotspår jag sett på snöfältet.

Fakta om lappnätfjäril är hämtat från Artfakta från SLU Artdatabanken.

Gulärla med mat till sina ungar.

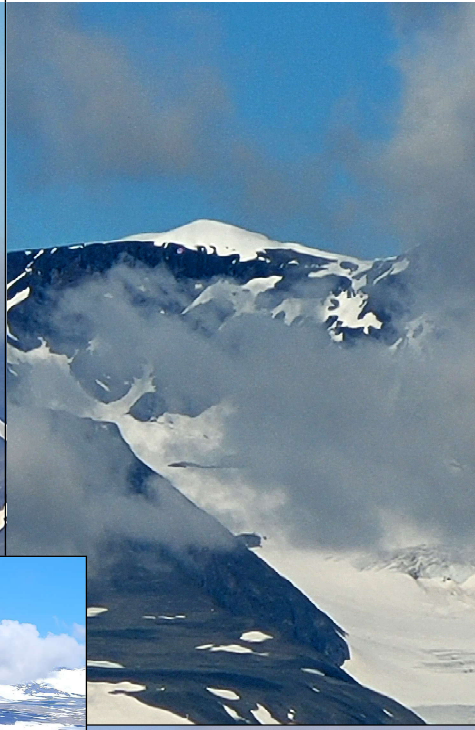

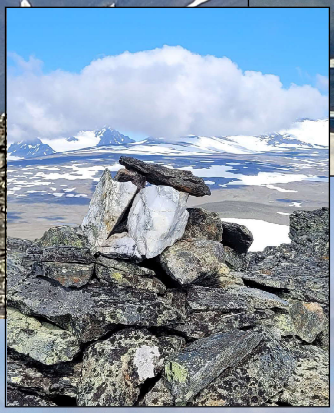

Toppröset på Cievrracohkka och utsikten därifrån. Över till vänster Tolpagorni och ovan Kebnekaise. Nedan Savocohkka, Singicohkka och Tolpagorni.

I februari skedde en invasion av lappugglor vid Hålsjöviken där som mest sex observerades samtidigt. Även ett par slagugglor kunde ses. Foto föregående sida. Överst till vänster Göran Ulin, de övriga två Malte Gallon. Denna sida Christer Astby.

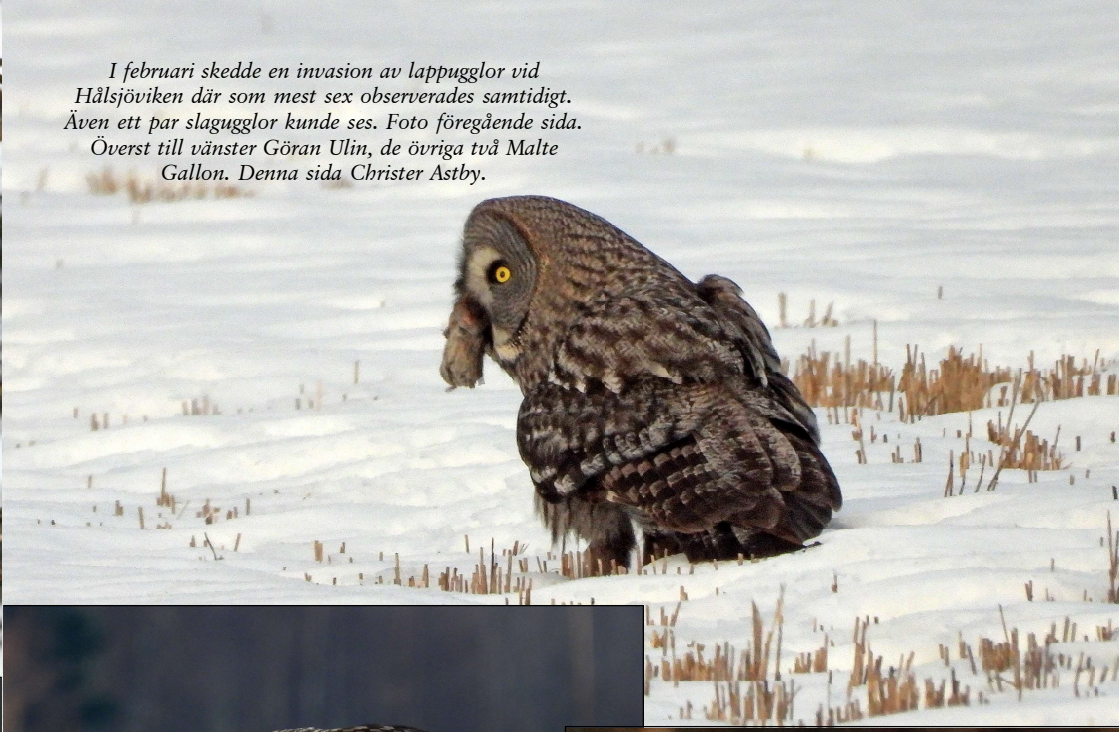

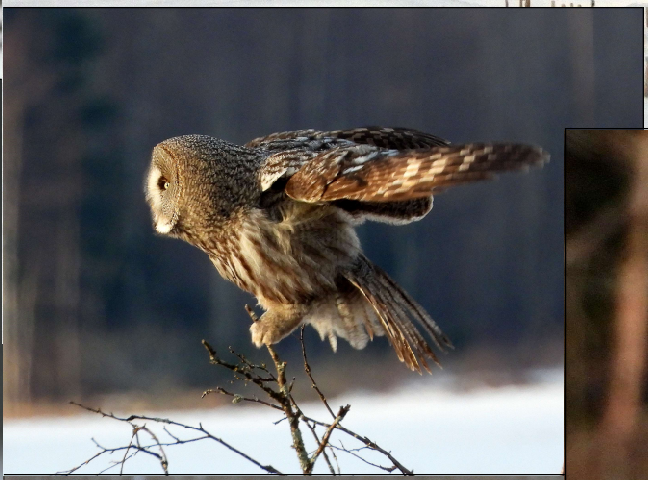

Smalnäbbad simsnäppa

Foto: Lars Göran Lindström

PÅ VÅREN KOMMER DEN SMALNÄBBADE SIMSNÄPPAN till de svenska häckplatserna under den sista veckan i maj och i juni. Myr- och tundragölar, tjärnar och smärre vatten, framför allt i videbältet, är denna arts huvudtillhåll. På sådana platser kan den till och med häcka i små kolonier. Först anländer honorna till häckplatsen. Det är ombytta roller hos simsnäpporna jämförelsevis med andra fåglar. Här är det honorna som tar intiativet och det är honorna som har den vackraste fjäderdräkten. Eftersom uteslutande hannen tar hand om ruvningen och ungarna är han den som är mer diskret färgad. Varje hona utser sin göl, sitt revir. Då och då avbryter hon näringsbestyren och lyfter med surrande vingslag och flyger ett stycke, spelande sin "hackspettlåt". Genom dessa flygturer bekantar hon sig med reviret samt visar sin närvaro för hannarna och för andra honor. De senare motas oftast bort. När en hanne har utvalts äger parbildningen rum, och senare gör honan i ordning flera olika förslag på bon, men väljer sedan ut ett som passar bättre än de övriga.

Smalnäbbade simsnäppan lever av flugor, mygg och deras larver samt andrainsekter, i havet även små kräftdjur och blötdjur. Simsnäppan snurrar ofta runt i vattnet, så att en virvel uppstår, varvid smådjur lättare syns och dessutom virvlar upp från bottnen. Ibland söker den även föda på land som andra snäppor. Honorna kan uppehålla sig en tid vid häckplatsen då äggen varit kläckfärdiga för om första kullen blir förstörd så är honan kvar och kan lägga en ny kull.

Under flyttningen visar sig denna art relativt sällan i landets södra och mellersta delar. Höststräcket pågår från juli till slutet av september. Honorna flyttar först. Vintern tillbringar den långt ute till havs i Indiska Oceanen och i Atlanten utanför Nordafrikas kust.

Från fageln.se